



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Cur Episcopi Gallicani huic novæ Drogonis dignitati intercesserint.
Nimirum ob conditiones in rescripto de legatione ejus adjectas, prorsùs
adversas Libertati Ecclesiæ Gallicanæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

In antecessum tamen synodus ait quod si dignitas hæc alicui committi possit, nihilque arcanæ ambitionis in ea lateat præter eam quæ prætenditur, & non alia quam quæ prætenditur lateat causa, id est, præfidentiam, videri eum honorem nemini potius tribui posse quam Drogoni, qui & Episcopis communionem sacerdotij sociatus erat, & excellentiæ Principum privilegio propinquatus. Hincmarus autem testatur ambitionem illam effectu caruisse, ob hoc quod ij quorum intererat consensum ei suum adhibere noluerunt. *Quod affectu ambiit*, inquit Hincmarus in cap. xxx. epistolæ paulò antè laudatæ, *effectum non habuit; & quod efficacie usu, non consentientibus quibus intererat, obtinere non potuit, patientissimè, ut cum decuit, toleravit; ne scandalum fratribus sacerdotibus generans, schisma in sanctam Ecclesiam introduceret.*

IV. Ego verò existimo Episcopos Gallicanos intercessisse huic legationi, non ob causam præfidentiam, cum ei consenserint in Concilio Vernensi contemplatione nobilitatis Drogonis, sed ob conditiones quæ in rescripto de legatione ejus adjectæ erant, prorsus adversæ libertati Ecclesiæ Gallicanæ. Vnde nil mirum si jus sibi reservaverint examinandi an aliquid occultum in eo esset præter jus præfidentiam. Atqui si rescriptum legationis ejus excutitur, deprehenduntur in eo clausulæ aliquot quæ derogant auctoritati Conciliorum provincialium & generalium. Primum enim Sergius secundus Papa ei tribuit auctoritatem convocandi nomine Pontificis Concilia generalia, ex quo capite violabatur regia dignitas. Tum jubet ut quæcunque causæ definiuntur in Conciliis provincialibus, ad eum referantur. Quod si quis, nullo discrimine adhibito, sive Episcopus sit, sive clericus, aut laicus, appellaverit apostolicam sedem, causam ejus discutiendam esse coram Vicario & ejus synodo. Si verò diversitas opinionum inter Episcopos oriretur, reum mitti debere Romanam cum Actis synodi & literis Vicarij. Servato in omnibus primatu Ecclesiæ Romanæ, & vigore & exaltatione carissimi ac spiritalis filij nostri Domini Lotharii magni Imperatoris.

V. Anno octingentesimo septuagesimo sexto legationis dignitas per Gallias & Germanias à Ioanne octavo concessa est Ansegiso Archiepiscopo Senonensi, in gratiam Caroli Calvi Imperatoris. At Ioannis literæ miro temperamento conscriptæ sunt, ac verbis iis conceptæ quæ dignitatem canonum ferme illasam præstant. Ansegiso enim vicariatuum suum confert, ut eo utatur in

convocatione synodorum & in aliis causis ecclesiasticis, cum Ecclesiæ utilitas ita postulaverit. Tum jubet ut decreta sedis apostolicæ communicentur Episcopis ab Ansegiso Vicario: qui, si necessitas ingruat, curabit ad Summum Pontificem mittere relationem eorum quæ acta fuerint, ut secundum ejus relationem ipse majores difficulteresque causas definire possit. Singulari porro industria, ut dixi, confectum est rescriptum Pontificis. Illud ab Episcopis in Concilio Pontigonensi eodem anno congregatis suscipi contendit Imperator Karolus, presentibus apostolicæ sedis Legatis. Verum nihil aliud obtinere ab Episcopis potuit quam obdituros se iussionibus Summi Pontificis, *servato singulis Metropolitanis jure privilegij secundum sacros canones & juxta decreta sedis Romanæ Pontificum ex iisdem sacris canonibus promulgata.* Tamen autem Imperator & Legati eos vrgerent ut absolutè responderent se obdituros primatui Ansegisi, responsum illud à corpore Episcoporum extorquere non potuerunt. Solus Frotarius Burdegalensis Archiepiscopus, itemque Odo Episcopus Belvacensis, desiderio Imperatoris obsequuti sunt. Odo verò legit quædam capitula *sine conscientia synodi dictata.* Hincmarus Remensis adversus ambitum Ansegisi scripsit celebrem illam epistolam sextam de juribus Metropolitanorum: in qua protestatur paucorum consensum in eo Concilio adhibitum, & aliorum silentium, *factu imperialis potentie contra superscripta sacrorum canonum & apostolicæ sedis Pontificum decreta ex iisdem sacris canonibus promulgata*, nullum detrimentum adferre posse antistitibus Galliarum. Pertinacem autem se in ea epistola præstat adversus præfidentiam ab Ansegiso prætentam, tribus præcipuè de causis. Primum, quod ei Pontifex tribuisset jus convocandi Concilia generalia, (quod soli Pontifici competit & Regi, & si provincia finitima ita roget) trahere in partes Principem obliquè conatus, ut novæ huic dignitati faveret, quæ jura regia violabat. Tum, quod eidem Ansegiso præfidentiam concedit; quæ tamen secundum Canones nulli Metropolitanano debetur, nisi juxta tempus ordinationis. Tandem verò, quod ei auctoritatem tribuit de rebus gravioribus referendi ad sedem apostolicam; cum tamen id jus unicuique Metropolitanano competat, juxta epistolam Innocentij primi ad Victorium Rothomagensem. quod intelligendum est de Conciliis provincialibus. Nam quoad generalia, relationem illa suam faciebant per epistolam synodicam aut regiam.

Rescriptum Sergii PP. extat To. 3. Concil. Gall. pag. 20

Hincmar. ep. 6. c. 32.

Vide lib. 4. cap. 67. Rescriptum Ioannis VIII. extat To. 11. Concil. Gall. pag. 411.